

Протокол

№

гр. София, 14.12.2021 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав**, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3150** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на именното повикване в 13.40 часа се явиха:

Страните по делото уведомени.

ИЩЕЦЪТ Д. Н. В. – не се явява, представлява се от адв. В., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР) –представлява се от юрк. Х., с пълномощно по делото.

За СГП - прок.Д..

Свидетелката Л. С. Б., се явява.

СТРАНИТЕ (поотделно): Да се даде ход на делото.

Прокурорът: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ

**О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.**

СНЕ самоличността на свидетелката, както следва:

Л. С. Б. – 72 год., българка, българска гражданка, без родство с ищеца, без дела с ищеца и ответника.

СЪДЪТ предупреди свидетелката за наказателната отговорност по чл. 290 от НК, същата обеща да говори истината.

СЪДЪТ предостави експертната консултация на л. 20 и следващите по делото на свидетелката Б..

Свидетелката Б.: Печатът е мой. Оригиналът не знам защо не е даден. Аз съм я направила. От 18.10.2020 г. на лицето Д. Н..

Разпит на свид. Л. Б.: Описала съм това, което съм установила. Той ми разказа за неща, които е преживял на 02.09.2020 г. когато е бил задържан за 24 часа. Той е на 26 години и не е никакъв закоравял престъпник. Едно обикновено момче, нищо особено. С характер, който е в нормата. Няма девиации, няма личностно разстройство. Било му е некомфортно, тревожно. Описва ситуация на стрес, която го е довела до адаптационно разстройство, причинено от стрес, така както аз съм описала. Той твърди, че не е имал друго събитие, че след това събитие, започва да споделя тези оплаквания. Те са нарушен сън, нежелание да бъде в тази ситуация, но невъзможност да я избегне. Това е много характерно за адаптационното разстройство, че трябва да се адаптираш към тази ситуация, а ти е дикомфортно и нямаш психическите ресурси да можеш да се справиш. Той не е човек, който да е ходил по съдилища. Не е човек, който да е вършил престъпления и затова реакцията му е била по-емоционална.

При консултацията с него, мога да направя извод, че е в пряка връзка това негово състояние от това събитие. Той все пак не е дете за да се разплаче, но разказвайки (аз съм специалист по невербална комуникация) по жестовете му просто личеше колко това го вълнува, колко му е все още некомфортно, то беше и скоро след това.

Адв.В.: Госпожо Б. Вие като цяло говорите, но все пак да потвърдите – нещо в миналото, в детството му специално имало ли е нещо, което евентуално да е причина на това състояние?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Той е израсъл в хармонично семейство. В добри отношения е с брат си. То личеше. Няма никакви екстремни неща, които да определят едно проблемно детство, което да даде по-късно отражение върху личността, поведението или евентуално да доведе до болести.

Адв.В.: Състоянието, което Вие констатирахте в психологическата консултация и сега потвърждавате пред съда, може ли да остави някакъв траен психологичен отпечатък за продължителен период от време (да не казвам до края на живота му) или смятате, че той е в състояние в някакъв период от бъдещето да преодолее това? Ако смятате, че е възможно по ваша преценка колко време би му отнело да излезе от това състояние?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Според Международната класификация на болестите това заболяване трае с лечение 6 месеца. Но много често практиката показва, че хората не се лекуват. Имаме го в народопсихологията, да не ходим на психиатър и психолози, защото хората си казват „...ние не сме луди, че да ходим при тези хора.“ Той също мисля, че не е потърсил помощ и е възможно в рамките на година, година и нещо това състояние да продължи. Но стресови или невротични състояния, не са много продължителни. Максимум година, година и половина, като две е вече малко прекалено дълъг период

Адв.В.: Описвате едно емоционално състояние, като напрежение, тревожност, безпокойство, стрес и т.н. – това емоционално състояние как може да го определите при тези обстоятелства, които той описва, като обичайно или повече като екстремално, психоемоционално състояние?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Когато човек декомпресира, за да има това заболяване, той трябва да е декомпресирал. Това не е нещо обичайно и трябва да излезеш извън зоната си на комфорт. В случая, той го е преживял по- емоционално и по-тежко. Много добре е казано специално за това състояние, че то възниква ако човек е малко по-емоционален. Той е млад човек и е нормално да бъде емоционален. Той е топъл и сърдечен. Не е никакъв темерут, студен, дистантен и заради това, това което му се е

случило, което е абсолютно необичайно за неговия традиционен начин на живот, малко го е извело от обичайното му състояние. Декомпресирал е за известно време и е направил това адаптационно разстройство причинено от стрес. Все пак то е стресово, не е от онези големите тежки болести.

Адв.В.: Нямам въпроси.

Юрк.Х.: Госпожо Б., в какво качество изготвихте тази експертна психологична консултация, в качеството си на експерт СГС, както пише в нея, на служител на СГС или на частно лице, в какво качество?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Като експерт в СГС имам право да изготвям такива консултации. Като частно лице не знам дали имам такива права. Вписана съм в списъка на експертите в СГС. Експерт към СГС съм, с многогодишна практика. От 1980 година се занимавам с тази работа, след вземане на специалността си. Преди години трябваше да има човек специалност за да бъде експерт.

Юрк.Х.: Къде беше направена психологичната консултация?

Свидетелката Б.: Психологичната консултация беше направена в моя кабинет на „М. Л.“ № 44.

Юрк.Х.: При изготвянето на психологичната консултация, ползвахте ли някакви медицински документи? Примерно медицински документи, които удостоверяват здравословното състояние на ищеца.

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Не съм ползвала документи, защото той не е лежал в клиника. Той само описва нещата, които е преживял. Ако става въпрос за някакво сериозно заболяване от рода на същинските психиатрични, то тогава не само са необходими документи, но и психиатър, който да верифицира тази диагноза. Извън тези същински заболявания, аз имам право и то го пише, да диагностицирам. Да поставям диагнози, да ги описвам и да ги защитавам. Но същинските не – те трябва да бъдат с психиатър. Те са три.

Юрк.Х.: Тоест изследването е направено изцяло по информация на пациента?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Пуснала съм му и тестове, които да удостоверят какво му е състоянието. Част от тези тестове са проективни, което ще рече, че той не си дава сметка като отговаря какъв ще е резултата.

Юрк.Х.: А това, че той не се води на отчет в психиатрично заведение, как го установихте?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Когато срещу себе си имаш здрав, млад човек, който отрича някога да е лекуван в психиатрията, не съм го проверявала, защото у мен не е възникнало съмнение, че този човек е душевно болен. Когато имам и малко съмнение, че е психопат дори, тогава винаги проверявам в „Ш.“.

Юрк.Х.: Но за него не сте проверявали?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Не, защото той е душевно здрав и не е толкова тежко за да налага такива проверки.

Юрк.Х.: Вие казахте, че ако това състояние продължи, може да се наложи някакво лечение?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Да.

Юрк.Х.: Но към момента на изследването вие не сте препоръчали такова?

СВИДЕТЕЛКАТА Б.: Дали съм препоръчвала или не, нямам спомен, защото беше отдавна. По принцип така се процедира. Той на онзи етап не беше се лекувал. Не беше вземал лекарства. Не беше се консултирал с психиатри и психолози.

Юрк.Х.: Нямам въпроси.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам въпроси.

На свидетелката не се поставиха повече въпроси и беше освободена от залата.

Адв.В.: Видно от процесуалното поведение на ответната страна, същата не желае да съдействие с доказателства. Имаме направени вече искания, включително и към третото лице, а именно 07 – РУ-СДВР, на което като гледам не се откликва. Не знам дали е необходимо да преповтарям някакви доказателствени искания. Оставям на служебната преценка на съда, дали е необходим разпит на инспектор С. А. от 07 – РУ-СДВР, който е, издал отменения административния акт - заповедта за задържане. Иначе други искания от наша страна нямаме.

Юрк.Х.: Нямаме доказателствени искания.

СЪДЪТ КОНСТАТИРА, че е уважил искането по чл. 192 от ГПК за задължаване на началника на 07 РУ-СДВР, да предостави докладната записка на служителя, фактически задължал ищеца. Отново да му се изпрати молбата на ищеца на л. 55 и да се предупреди, че при неизпълнение, ще му бъде наложена глоба.

Адв.В.: Моля да бъде призован на адреса му по месторабота инспектор С. М. А.. С неговия разпит искам да се установят най-важните обстоятелствата - как се е появил ищецът в 07 РУ-СДВР; кой го е довел; има ли някаква докладна записка, която да съпровожда това лице и след като не са били установени конкретни данни за каквото и да е било, дали е било някакви причина, евентуално незаконосъобразна заповед на началника, ищецът да не бъде незабавно освободен.

Юрк.Х.: Предоставям на съда. Нямам възражение.

ПРОКУРОРЪТ: Би могло да се уважи по целесъобразност.

СЪДЪТ намира следното: това лице е издател на заповедта, от която се искат вреди. В мотивите за отмяната им СРС е обсъждал обстоятелствата във връзка със задържането на лицето. Изискана е докладната записка, ако има такава. Съдът не намира за необходимо да призовава това лице, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв.В..

ОТЛАГА делото за 25.01.2022 г. от 13.25 часа, за която дата страните уведомени.

ДА СЕ ИЗПРАТИ на третото задължено лице молбата на л.51.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 14.00 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: